Een viertal Indiaanse vrouwen uit Wadirikiri becommentarieren een bepaalde gebeurtenis. Dit was een van de ogenblikken, waaruit bleek dat Mascaruba over goed acteer-talent beschikt.

WADIRIKIRI

geen gelukkige keuze

TER VIERING van het twaalfeneenhalf jarig bestaan van de enig bestaande toneelgroep op ons eiland, Mascaruba, heeft men iets speciaals aan het Arubaanse publiek willen aanbieden. Men heeft hiertoe de musical „Wadirikiri" gekozen met tekst van Ernesto Rozenstand, muziek van Rufo Odor en onder regie van Oslin Boekhoudt. Geheel van eigen bodem dus.

Na de première die vrijdagavond in Cas di Cultura plaatsvond, is het enigszins jammer te moeten zeggen dat de keuze van het stuk geen erg gelukkige keuze is geweest. Wadirikiri is een kleurrijke show geworden met goede muziek, maar waarin de nodige vaart, ja zelfs iedere spanning geheel en al ontbrak.

Uiterst simpel

Het gegeven is uiterst simpel, zelfs kinderlijk romantisch te noemen en de dialogen zijn zeer zwak. Het jonge meisje „Wadirikiri" dochter van een cacique, wordt verliefd op een jongeman „Pluma Blanko" lid van een andere stam. Haar vader cacique „Macuarima" heeft echter een jonge Indiaan uit zijn eigen stam voorbestemd om met zijn dochter te trouwen. Dit brengt natuurlijk wat moeilijkheden, maar het geheel eindigt natuurlijk met een happy end.

Voor de muziek van Rufo Odor hebben wij niets dan lof. In hem heeft Aruba een groot musicus. Het orkest, dat eveneens onder leiding van Rufo Odor stond, heeft goed werk verricht en mocht er af en toe een zanger of zangeres niet boven het orkest uitkomen, dan lag dit meestal aan de zanger zelf. Vermeld dient ook te worden dat het koor op goed niveau stond. Het dekor en vooral de kostuums waren origineel en goed gekozen.

Maar zoals we al schreven, het ontbrak het stuk zeer zeker voor de pauze aan vaart, aan actie en herhaalde malen werd het stuk langdradig. Na de pauze waren het vooral de scènes van liefkozing tussen Wadirikiri en Pluma Blanko waaraan maar geen einde scheen te willen komen.

Bovendien was de keuze van de acteurs niet altijd even goed. Als hoofdrolspeelster had men geen betere keuze kunnen doen met Farita Croes-Luydens. Niet alleen als zangeres maar ook als actrice was zij zeer goed. Een tweede rol die goed vertolkt werd was die van „Balashi" door Elio Heronimo. Ook Nena Vrolijk als Kudawecha verdient speciale vermelding. Zeer zwak echter, met name in zijn zang was Freddy Croes als Pluma Blanko.

Wij dachten dat iemand als Ruben Geerman veel meer van deze belangrijke rol zou hebben gemaakt, om maar iemand te noemen. Ook de zang van Eva Sneek als Kumana was uitermate zwak. Als een pretentieloos kleurrijke voorstelling is Wadirikiri aardig en vooral de muziek zal bij velen in de smaak vallen.

Wij willen niet nalaten Mascaruba onze welgemeende gelukwensen aan te bieden met het jubileum en wanneer wij de keuze van deze jubileummusical bekritiseren, is het omdat wij ervan overtuigd zijn dat Mascaruba een toneelstuk op hoog niveau kán presenteren. Men heeft dat meer dan eens bewezen. Dat een musical brengen echter een heel andere en moeilijkere taak is, heeft Mascaruba thans ervaren. Het is niet alleen de muziek, de dans of de tekst die een musical maken tot wat het is. En een musical geheel van eigen bodem brengen eist nog véél méér.

Formidabel

Dat Mascaruba met dit jubileumstuk geen voorstelling van hoog niveau heeft gebracht, zoals men in het verleden herhaaldelijk heeft gedaan, is niet zo erg, al zal het voor sommigen een teleurstelling zijn. Wat Mascaruba de afgelopen 12 1/2 jaar gepresteerd heeft is formidabel en wij spreken de hoop uit dat er de komende jaren nog veel opvoeringen zullen volgen, waarin de vele talenten waarover Mascaruba beschikt tot hun recht zullen komen.

Percy Jeandor en Rita Thomas tijdens de première van Wadirikiri gisteravond in Cas di Cultura.